

get tilstrækkelige Pengemidler til det. Som de Herrer altsaa ville erindre, lykkedes det dengang at faae bevilget en efter vore Forhold temmelig rundelig Sum, som da blev stillet til vedkommende Mands Disposition i dette Diemed. Man søgte da om Heste vaade i Spanien, Afrika og Asien, og man fik da ogsaa tilsidst nogle kjøbt; hvorvidt man nu har været heldig i dette Indkjøb, kan jeg ikke have nogen Mening om, men efter den Dom, der er faldet af Medbestyrerne, har jeg al Grund til at troe, at det idetmindste ikke har hidraget til at fremme Stutterisagen. Naar der da nu spørges, om man da skal bøje sig for den Opinion, som derved er bleven fremkaldt, saa skal jeg ikke nægte, at det for mig stiller sig meget tvivlsomt. — Det er Noget, der klæber ved vort constitutionelle Liv, at der findes en overmaade ringe Respect for trufulde Afgjørelser; vi see jo hvert Dieblis under de daglige Forhandlinger, at, naar et Endringsforslag ved en Sags Behandling er blevet forkastet, maastee endog med stor Majoritet, saa dukker det under Sagens videre Gang bestandigt op paany; og det Samme skeer med Hensyn til selve Lovene; man begynder frivkæt forfra, endskjøndt man dog skulde troe, at man maatte have en saadan Respect for, hvad der er blevet vedtaget med stor Stemmesleerhed, at man vilde lade det blive gjældende, idetmindste dog for en Tid. Man lader sig paa denne Maade trække og matte og saaledes Fjed for Fjed trænge ud af Stillingen; men dette er Noget, som jeg troer ikke er heldigt for Lovgivningsværket. Jeg kan imidlertid ikke troe Andet, end at man vil være enig om, at Stutteriets Virksomhed dog ikke i den Grad har været uheldsigjørende, at der skulde være nogen Betænkelighed ved at lade det bestaae endnu i nogen Tid, navnlig naar Bestyrelsen lagdes i den af mig nævnte Mands Hænder; det er jo dog erkjendt af Commissionen saavel som af den omtalte Mand, at den Opvært, der nu er, er lovende, i alt Fald mere lovende, end man har seet i lang Tid.

26de Januar.

Med alt dette for Die kunde jeg have nogen Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt nu strax at bortkaste Stutteriet. Jeg tænker herved paa, hvad der i Stutteriets Historie ganske vist har spillet en stor Rolle, nemlig Forsyningen til de kongelige Stalde; det er for mig en aldeles underordnet Opgave, aldeles Intet. Hans Majestæt Kongen kan jo kjøbe sine Heste, hvor han vil, og vil han selv opdrætte dem, saa bliver det i alt Fald hans egen Sag. Jeg skal strax tilføie, hvad jeg under Forhandlingerne i 1862 ansøgte som Minister, at det ikke var min Mening, at man skulde lægge nogen synderlig Vægt paa Bevarelsen af det hvide Stod, hvilket ganske vist af Noget betragtes med en Art Nationalforsængelighed. Heller ikke lægger jeg stor Vægt paa Sagens Betydning for Cavalleriet; jeg troer, at den sidste Krig desværre har vist, at Cavalleriet ikke er af nogen stor Betydning for os som selvstændigt Vaaben, og at det derfor betydeligt kan indskrænkes. Skulde man komme til at trænge til Heste, saa vil man i alt Fald kunne gaae til Sverrig; der faaes lette Heste i Mængde, men, hvad det gjælder om, det er at tilveiebringe en nogenlunde constant og god Race, som man kan lade vandre ud i Landet. Det, man skal stræbe hen til, er at indpøde den danske Hest de gode Egenskaber, som den savner, uden derved at forstyrre de Dyder, den er i Besiddelse af, og det ikke blot for at tilveiebringe Heste til vort eget Brug, men ogsaa til den hele Handelsomsætning; hvorvidt dette er muligt, er et Spørgsmaal, som man ikke er berettiget til at bevare efter den korte Prøve, som man nu strax vil søge at forstyrre. Hvis det bliver nødvendigt at lade denne Sag falde, saa maa det være, fordi man ikke finder, at man under vore nærværende Forhold bør udgive saa store Summer til Noget, som ikke er absolut Fornødent; det kan jo være, at det ikke er rigtigt, skjøndt der dog neppe vilde blive Tale om saa store Summer, som den sidste ærede Taler idag har nævnt.